

i vor Udstykningslovgivning fremmed Betegnelse for en vis Grad af Jordens indre Godhed, og da den derhos er overflødig, idet Udtrykket „boniteret Jord“, trods dets Mangelfuldhed, langt skarpere betegner det, som man netop vil udtrykke — synes det rettest at foretage en Endring i Lovforslaget i saa Henseende.

Udvalget har troet at burde bibeholde den Bestemmelse, at Hovedparcellen af en Eiendom mellem en og to Tønder Hartkorn kan udlægges med et Jordtilliggende, som svarer til een Tønde Hartkorn. Derimod har man for Hovedparcellen af en saadan Eiendom fastsat tre andre Bestemmelser, nemlig enten alene boniteret Jord til Taxten 24, eller det virkelige Areal combineret med det boniterede. Paa lignende Maade har man fastsat fire Grændser for Hovedparcellen af en Hovedgaard.

Som en Indsigelse imod en udvidet Frihed med Hensyn til Udlæg af Vi-Parcellerne har man paastaet, at man ved at fastholde et saadant Minimum af Jord, som ansees tilstrækkelig til at ernære en Huusmandsfamilie, slude forhindre, at der dannede sig Familier, der ikke havde tilstrækkeligt Erhverv og derfor om kortere eller længere Tid maatte falde det Offentlige til Byrde. Da man imidlertid ikke har formeent nogen Fordeier Ret til at bygge ligesaa mange Leiehuuse paa sin Grund, som han maatte have Lyft til — en Ret, som paa mange Steder er benyttet i et meget bethdeligt Omfang — saa har man, som Erfaringen tilstrækkelig har godtgjort, paa ingen Maade forhindret en Mængde smaa Familier i at danne sig, men kun bevirket, at de mange af disse, der vilde have været istand til at kjøbe eget Hjem, naar en passende lille Grund dertil var at faae, nu af Lovgivningen tvinges til at henleve deres Liv i et Leiehuus, hvorved deres Stilling i alle Henseender bliver ugunstigere og Udbygten til, at de ville falde det Offentlige til Byrde, saaledes større. Den omhandlede Bestemmelse har derfor bevirket netop det Modsatte af at betrygge det Offentlige, og den har i Virkeligheden kun været en Begunstigelse for Fordeierne paa det Offentliges og den jordløse Befolknings Bekostning.

Man har ogsaa meent, at det ved Udstykning ikke burde tillades at udlægge Parceller med et

mindre Jordtilliggende, end hvad der svarer til $\frac{1}{4}$ Album Hartkorn. En saadan Betragtning kan Udvalget imidlertid ikke tiltræde. Det er nemlig klart nok, at en Parcel med $\frac{1}{4}$ Album Hartkorn ikke giver den ringeste Betryggelse for den vedkommende Families Udkomme, og den vil være overflødig for at sikre Erlæggelsen af de offentlige Skatter og Byrder, naar disse iøvrigt fordeles paa en hensigtsmæssig Maade. Erfaringen har under de forskjelligste Former bekræftet den Sandhed, at Bevidstheden om at eie sit Hjem, i høj Grad bidrager til at anspore Virkelysten og Bindeligheden hos den arbejdende Befolkning, og Udvalget har derfor troet at burde gjøre det saa let som muligt for den Ubemidlede, at komme i Besiddelse af eget Hjem. Om der muligt end i en kort Tid vil vise sig en overdreven og skadelig Lyft til at erhverve sig Eiendom, saa vil Erfaring og Eftertanke dog snart lære dem, der have en lille Capital, kun at sætte denne i saadanne Eiendomme, hvor der er nogen Udbygten for dem til at kunne leve, og det Offentlige vil da være langt mindre udsat for Følgerne af deres Fattigdom, end om man fremdeles henviser dem til Leiehusene.

Udvalget har endvidere troet at burde foreslaae, at høre de Bestemmelser i Forordningen af 3die December 1819, der indskrænke Benyttelsen af Vi-Parcellerne, og for at sikre imod de Vanskeligheder, som deraf maatte kunne opstaae, naar en Parcel var ubeboet, har Udvalget stillet fornødent Forslag.

Med Hensyn til Lovforslagets sidste Paragraph har Udvalget maatte erkende, at det kunde være ønskeligt, at Kjøbstadjorderne i det Mindste for en Deel frigjordes for de i Forordningen af 18de October 1811 i Tilfælde af Afhændelse paabudne Afgifter. Da imidlertid Forordningens Bestemmelser ere ændrede paa høist forskjellige Maader for en Mængde Kjøbstadens Vedkommende, ved særlige Resolutioner, saa er det at befrygte, at en Omordning af disse indviklede Forhold vilde kunne vanskeliggjøre en snarlig Opnaaelse af Lovforslagets nye omtalte, vigtigere Formaal. Udvalget skal derfor indstille, at de i Lovforslagets § 3 omhandlede Spørgsmaal foreløbigt stilles i Vero.